

bestemmelser i forskrifterne. En bestemmelse om straf for benyttelse af bygninger eller arealer i strid med de i bygningsvedtægterne fastsatte bestemmelser om byggeområder i medfør af § 16, stk. 2, jfr. § 37 og § 38, stk. 3, er hidtil ikke optaget i vedtægterne. Der har imidlertid vist sig at være et behov for at kunne straffe sådanne overtrædelser, og spørgsmålet foreslås løst ved det foreslåede litra d.

Udvalget vedrørende bygnings-skader har i den i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 28 nævnte betænkning foreslået, at der tilvejebringes hjemmel i loven for, at den, der undlader at foretage vedligeholdelsesarbejder til forebyggelse af fare for ejendommens beboere eller andre, kan idømmes bøde. Strafansvaret har således til forudsætning, at der kan bebrejdes ejeren en forsømmelse. Ændringsforslagets litra f er i overensstemmelse med udvalgets forslag i en lidt ændret, af justitsministeriets lovkontor anbefalet affattelse.

Til nr. 33.

Ifølge § 65, stk. 3, påhviler strafansvaret for overtrædelse af byggeforskrifterne principalt den, der har forestået det pågældende byggearbejdes udførelse, eller den, der har udført arbejdet, og subsidiært den, der har ladet arbejdet udføre. Dette svarer til ordningen efter den ældre bygningslovgivning. Byggeriets industrialisering har imidlertid medført, at der i byggeriet anvendes materialer og konstruktioner, hvis egenskaber ikke kan erkendes eller efterprøves af de i det pågældende byggearbejde direkte implicerede personer. Såfremt et sådant materiale eller konstruktion angives at besidde visse egenskaber, f. eks. en vis trykstyrke eller varmeisolerende evne, som er en betingelse for dets lovlige anvendelse, vil i de fleste tilfælde den, der udfører byggearbejdet eller forestår dets udførelse, være i god tro med hensyn til den lovlige benyttelse af materialet eller konstruktionen. På grund af den nøje præcisering i stk. 3 af kredsen af personer, der kan pådrage sig strafansvar for overtrædelser af bygge-lovgivningen, er det yderst tvivlsomt, om producenten eller forhandleren af det underlødige produkt kan drages strafferetligt til ansvar i henhold til de almindelige regler om medvirken i straffeloven. Da der er behov for et

strafansvar for producenten og/eller forhandleren i sådanne tilfælde, er det foreslået at optage en særlig bestemmelse herom.

Til nr. 34.

Med hensyn til bebyggelser, som er opført før lovens ikrafttræden, opstår i en vis udstrækning spørgsmål om meddelelse af dispensation — eller ændring af tidligere meddelt dispensation — fra ældre bestemmelser, som er afløst af loven og de byggeforskrifter, som er udfærdiget i medfør af den. Ved behandlingen af sager herom fra sognekommuner er i flere tilfælde opstået tvivl om, hvilken myndighed det tilkommer at træffe afgørelse i sagen. Lovens bestemmelser om dispensationsmyndigheden i § 15, stk. 2, svarer for købstædernes vedkommende til de indtil lovens ikrafttræden gældende bestemmelser i bygningsloven for købstæderne af 1858 og i købstædernes bygningsvedtægter, idet den almindelige dispensationsmyndighed såvel efter de tidligere som nugældende bestemmelser er henlagt til boligministeren. Derimod er som en følge af, at amtsrådene har afløst amterne som overordnet bygningsmyndighed i sognekommunerne i § 15, stk. 2, sket en ændring for sognekommunernes vedkommende. Den almindelige dispensationsmyndighed, der efter sognekommunernes bygningsreglementer var henlagt til amtmændene, er i § 15, stk. 2, henlagt til amtsrådene.

Efter § 17 i brandpolitiloven af 1926 var den almindelige dispensationsmyndighed i forhold til bestemmelserne i lovens kapitel 1 ligeledes henlagt til amtmændene, og det samme gælder efter sognekommunernes sundhedsvedtægter dispensationsmyndigheden i forhold til de bygningsmæssige bestemmelser i de nævnte vedtægter.

Det har været boligministeriets opfattelse, at afgørelser om meddelelse af dispensation — eller ændring af tidligere meddelt dispensation — fra alle de her nævnte ældre bestemmelser må træffes af den almindelige dispensationsmyndighed efter § 15, stk. 2. Ved ændringsforslaget lovfæstes denne praksis.

Til § 3.

Der henvises til ændringsforslag nr. 5 og bemærkningerne hertil.